

Lieve mensen,

27 februari 2005

Vorige week las ik in de krant 'asielzoekers 3 nachten in de kou'. Hoe is dat mogelijk, dacht ik, en ik zag als het ware die groep mensen staan. Vreemdelingen uit een andere cultuur, mannen, vrouwen en kleine kinderen, wellicht gekleed in hun authentieke kleding, dus de kou had vrij spel op hen. Wat zouden ze gedacht hebben, hebben we hiervoor huis en haard verlaten, in ieder geval hadden we thuis nog een dak boven ons hoofd. Waar is de belofte nu, we zijn gevlucht om de waarheid, om de vrijheid, om eten, en nu, nu hebben we niks, waren we maar weer thuis.

Beste mensen, zo moeten deze vluchtelingen misschien hebben gedacht, en zo dachten ook de Israëli's waarover de 1^e lezing ons verhaalt. Als vluchtelingen onderweg ben je afhankelijk, en afhankelijk van wie je begeleidt, je helpt, dus overheden, instituten of grote organisaties. Vluchtelingen zijn afhankelijk van mensen dus, van ons, en veel meer dan we denken. Veelal kopen wij ons vrij richting de vluchteling, we doneren geld naar diverse instanties en dat moet genoeg zijn, maar is dat ook genoeg, is dat goed genoeg. Zouden wij ons niet veel meer moeten opstellen zoals God dat doet in de 1^e lezing, geen belofte, geen gebaar, maar direct aanwezig zijn, direct hulp brengen.

Zo zou het ons moeten gaan, direct luisteren naar de hulpbehoevende, direct luisteren naar onze ziel en naar God, luisteren naar de Bron en samen in actie komen. Want hier draait het om in de lezingen van vandaag; veel, heel veel mensen praten, mopperen, zeuren en vergaderen heen en weer, de hulpverlener maar ook de hulpbehoevende, veel energie gaat verloren in oneindige debatten hoe gaan we helpen, wie gaan we helpen, wie gaan we niet helpen, maar ook laten we ons wel helpen, en door wie laten we ons helpen. Want inderdaad, soms zijn wij, zijn mensen te trots, en soms is ons ego nog te groot om hulp te aanvaarden.

Ik zal een heel simpel voorbeeld geven; onderweg op vakantie, je bent wel geen vluchteling of toch?, in een vreemd land kunnen wij de weg nog wel eens kwijt raken en blijven we zoeken, want tenslotte hebben we de kaart en weten we de weg toch, dus van verkeerd rijden is geen sprake!

En hoe vernederend is het dan tegenover je medereizigers om toe te geven dat je verkeerd zit en een ander, een buitenstaander, een vreemdeling, moet vragen naar de juiste weg, hiervoor staat ons ego ons best wel eens in de weg. Ik denk niet dat ik hier iets heel vreemds vertel, ik merk toch enige herkenning van deze situatie. En Johannes vertelt ons eigenlijk niets anders in het Evangelie wat we zojuist gelezen hebben, nml; wat doen we met ons leven, ons onderweg zijn, leven we vanuit de Bron, durven we hulp te geven en durven we hulp te vragen aan de juiste Persoon.

We zien Jezus zitten bij de bron en Hij heeft dorst en om te kunnen drinken heb je een kruik nodig. Jezus zijn leerlingen waren niet in de buurt, dus een kruik was er ook niet. Daarbij komt ook nog dat dit verhaal zich afspeelt in een andere cultuur dan de onze. Jezus is een man, leeft in een mannen cultuur, leeft in een omgeving waar

het mannen ego hoog in het vaandel staat, dus met vrouwen bemoei je je niet zo, laat staan dat je als man een vrouw om hulp vraagt. Maar Jezus heeft dorst, en dorst betekent gebrek aan water, en gebrek aan water is gebrek aan leven, is dood.

En daar komt hulp, een vrouw, en we weten vanuit vrouwen komt leven, komt geboorte. En deze vrouw is ook nog eens een Samaritaanse vrouw, maar dat even terzijde. Jezus weet als geen ander dat een te groot ego de liefde tussen 2 werelden, de lieve vrede en de waarheid in de weg staat in deze wereld. Jezus weet dat een te groot ego ook de weg versperd naar God toe. Jezus vraagt in het openbaar om hulp, niet stiekem dus, maar openbaar, hulp als man aan een vrouw, iets volstrekt onmogelijks voor die tijd. Jezus laat ons zien hoe je grenzen kunt verleggen, niet door je ego, maar wel door je verbintenis met God, door je leven vanuit de bron.

En Jezus zit natuurlijk niet zomaar bij een bron, Johannes laat Jezus zitten bij een oerbron van het Israëliësch volk, het verhaal gaat dus veel dieper als dat we in eerste instantie vermoeden. Niet alleen de vrouw is heel belangrijk, maar ook de bron waar Jezus rust. Ook Jezus leeft vanuit de Bron, ook Jezus leeft niet op eigen hootje, op eigen ego, maar Jezus laat zien dat echt leven, leven is vanuit de Enige Bron, God dus. Maar ook gebeurt er iets nog mooiers in dit verhaal. Jezus veroordeelt de Samaritaanse vrouw niet omdat ze God benadert vanuit een ander opzicht, veroordeelt haar niet omdat ze nooit naar de tempel in Jeruzalem komt. Jezus laat ons zien dat we God ook buiten Jeruzalem kunnen vinden, dat de Bron van levend water inderdaad levend is en zich niet schuil houdt, of zich schuil laat houden op maar één plaats.

Dit Evangelie, maar ook de 1e lezing zijn verhalen over delen, durven delen met elkaar. En alles valt steeds hierop terug, delen, delen vanuit de Bron die zich laat delen, delen vanuit Waarheid. Waarheid zal onze dorst laven, Waarheid zal ons bevrijden van alles wat ons tegenhoudt om mens te zijn. Waarheid zal dus altijd bevrijdend zijn, altijd verkoelend zijn en Waarheid zal ons altijd blijven zoeken en ons altijd vinden. Waarheid zal ons nooit in de kou laten staan, amen.